

Két orosz költő

Már sejtelek

Alexander Blok

Már sejtelek. Az idő megremeg,
Vad lázak lángja ég a láthatáron.
Lelkem közelgő arcodra mered,
S vágyódva szomju szívemet kitérom.
Lángol az ég, jöttödre gyúl e fény fel.
De hirtelen mint tör ver át a kétely:
Ó jaj ha pusztá téboly rabja lettem,
S káprázat képed, öncsalás szerelmem!
Mily szörnyű mélység meddő pokla várna,
Mily semmiség fojtogatna halálra!
Villan az ég s kinyílik; lángja lángod.
Szavában is te vagy aki kiáltott?

Fordította Rónay György

Tavas

Fedor Tyucsev

Harmat csillan, napfény árad,
Csupa mosoly a vidék.
Hogy fürdeti, nézd, az ágak
Friss lombját az égi kék.

Zsong a víz, a fák dalolnak,
Lágy szerelmet ont a lég.
Mámorában majd elolvad,
Gyönyörében forr a lét.

Mennyi szépség! Amde még szebb,
Még megejtőbb látomás
Mosolyod, mely könnyben ébred,
Mégis csupa ragyogás.

Fordította Rónay György